

Verhalen van Petra

Marsha, 43 jaar, heeft de cirkel weten te doorbreken waarin ze tot haar 36ste heeft rondgedwaald, en heeft daarmee rust en vrede gevonden. Lange tijd was haar overtuiging: "Ik móet betaald werk verrichten en al het werk aanpakken wat ik kan krijgen om rond te kunnen komen". Omdat één van haar beide ouders kampte met een gokverslaving, heeft Marsha geen goede start gekend op het gebied van financiën. Haar beide ouders zijn inmiddels overleden. Een vorm van parentificatie heeft zich in haar ontwikkeld; zij gaf zorg aan haar ouders terwijl ze zelf zorg nodig had. Omdat ze geen diploma heeft afgerond was ze voornamelijk aangewezen op banen in callcenters die gepaard gingen met een tijdelijk contract. Dit resulteerde in grote zorgen waar ze dagelijks onder gebukt ging.

Voor haar gevoel had ze nooit zekerheid, er ontbrak altijd een basis om op te kunnen bouwen voor de toekomst. Ze heeft het bedrijfsleven ervaren als een verstikkende en onderdrukkende cultuur waarin ze heeft zien moeten overleven. Dit resulteerde mede in een laag gevoel van eigenwaarde en zelfs in nachtmerries. De verslaving thuis droeg eraan bij dat Marsha zelf ook in de schulden kwam; zo is ze vaker bezocht door een deurwaarder in de tijd dat ze thuis woonde.

alifa

verbindt
de stad

Werk zag ze als een middel om uit de schulden te komen en te blijven, om rond te kunnen komen. Om tegelijkertijd niet te bezwijken onder de druk die ze ervaarde rondom werk, kreeg ze in 2010 een advies van de gemeente. Ze is toen gaan werken in het buitenland. Deze uitstap diende ter onderbreking in de sleur die ze ervaarde. Hier is een relatie ontstaan die ze als fijn heeft ervaren, maar helaas hield het herkenbare geldprobleem en de moeite met het vinden van een geschikte baan ook hier stand. Haar partner was iemand die van reizen hield en was onderdeel van een gezin dat welvaart kende. Het heeft Marsha ondanks grote inzet, niet mogen lukken om op hetzelfde niveau te komen als van haar partner als het gaat om geld, een baan en de mogelijkheden die dat biedt.

Ze heeft geen spijt van deze periode: “Ik heb er veel van geleerd en het was een leuke ervaring.” Ze wilde nog steeds maar één ding: rust. En een baan waar ze voldoening uit haalde en die steeds uitbleef. In 2017 bereikt ze een breekpunt dat haar uiteindelijk naar een weg bergopwaarts en rust leidt. Ze komt in de ziektewet terecht met een depressie en een burn-out. Ze heeft zich een tijdje later vrijwillig gemeld bij een organisatie die tegenwoordig NBE heet, om vrijwilligerswerk te gaan doen. Sinds dit contact is ze zeer progressief veranderd en hebben er positieve ontwikkelingen plaatsgevonden.

Hier kreeg ze de mogelijkheid om dieren te verzorgen en ook is ze onderdeel van de Fixbrigade, een team dat bij gezinnen thuis komt waar energiearmoede heerst. Ze heeft bijvoorbeeld ook een documentaire gemaakt over medewerkers van NBE. Iets dat haar erg heeft gediend is de ontdekking dat ze dingen in het leven gauw op macro niveau interpreteert. Dit kan al gauw leiden tot hopeloosheid en machteloosheid. Op advies van mensen bij Alifa stelt ze zichzelf tegenwoordig de vraag: “Wat kan ik op microniveau betekenen voor anderen?” Dit heeft haar uiteindelijk zo ver gebracht, dat ze opnieuw onder de mensen komt en actief in het leven kan staan. Ze geniet meer van het moment en van het leven, ze kijkt niet te ver vooruit als het gaat om een blijvende zoektocht naar een basis en zekerheid. Als er nu een zekerheid wegvalt, dan vertrouwt ze op haar eigen kunnen; “Dan heb ik het al meegemaakt”. De meest waardevolle les in haar leven: “Ik hoef mezelf niet meer zo te bewijzen”.

De continue druk en zorg dat werken voor Marsha betekende, heeft haar lange jaren zonder voldoening en rust gekost. Ze heeft bepaalde zaken die ze met veel inzet en moeite probeerde te bereiken, niet behaald tijdens dit gevecht. Juist in een periode waarin ze het middel waarmee ze al die tijd dacht haar doelen te bereiken - werken - los laat, wordt deze voor een groot deel juist dan werkelijkheid.

Op vakantie gaan zit er nog steeds niet in, maar ze heeft rust en voldoening gevonden, ze is schuldenvrij en kan rondkomen. Wat is dat veel waard voor haar na zo'n lange weg waarin dat zo lang geen realiteit is geweest. Ik denk dat haar verhaal veel verhalen van mensen weerspiegelt, het zij direct of indirect. Ik geloof dat de kunst in dit leven is om soms los te laten wat ons niet brengt waar we willen komen. En naar ons toe te laten komen en aan te nemen hetgeen ons misschien niet alles brengt wat we wensen, maar wel basiselementen zoals rust, voldoening en ruimte om onszelf terug te vinden en/of te ontwikkelen op een positieve wijze.

Liefs, Petra